

ФІЛОСОФСЬКІ МОДЕЛІ СОЦІАЛЬНОЇ РЕАЛЬНОСТІ

Соціум – самостійна соціальна система, основою якої є взаємні стосунки людей, що утворюються під час реалізації особистих потреб різних осіб.

Відносини людей у межах суспільства називають соціальними. Крім окремих осіб членами соціума є їхнє поєднання: спільноти, громади, товариства та співтовариства, асоціації, союзи тощо. Людство є одним із проявів соціуму.

Метою публікації є аналіз філософських моделей соціуму.

Головною ланкою суспільства є людина. Після народження індивід засвоює існуючі норми, правила, цінності, зразки поведінки, які є продиктовані йому соціумом.

За марксистською філософією, людина створює свою індивідуальність в процесі своєї життєдіяльності та в умовах праці. Перебуваючи у суспільстві, людина (маючи всі розумові та фізичні можливості для засвоєння інформації) неодмінно соціалізується, знайомиться з нормами та правилами поведінки.

Персоналізм та Екзистенціалізм протиставляють людину і суспільство, пояснюючи соціум ворогом людини.

Персоналісти стверджують, що людина, яка існує у суспільстві позбавляється можливості створити свою неповторність та відчужується, адже розвивається її особистість у суспільстві за загальноприйнятими мірками.

Екзистенціальна соціологія – достатньо самостійне вчення, яке можна розглядати в межах соціології, адже соціальна реальність тут вважається «соціально-психологічним феноменом».

Екзистенціальна соціологія намагається з'ясувати, чи справді сучасне суспільство виключає можливість для створення індивідуальності.

Людина і суспільство, розглянуті як смисложиттєві норми, становлення та індивідуальності, які стикаються з перешкодою свободи та вибору людини.

Ця проблема стосується того, яким чином життєві установки особистості включені до форм її особистості й як сильно ці установки формують її соціальну поведінку, її соціальне оточення та на взаємозв'язок тих чи інших способів соціальної взаємодії.

Всі можливі проблеми екзистенціальної соціології використовуються з єдиною метою – зрозуміти та проявити цілісну картину людського існування. Вона використовує широкий діапазон шляхів (від мистецтва до науки, від думки до почуття) і досить добре підлаштовується під інші способи з'ясування цих проблем.

Ще одним важливим напрямом є феноменологічна соціологія, яка досліджує суспільство, як духовну взаємодію індивідів.

Проблеми відносин індивідів, пояснення дій одних осіб іншими, питання існування різних світоглядів є предметом дослідження феноменологічної соціології.

Прихильники феноменологічної соціології стверджують, що зовнішній, світ людей є результатом їхньої діяльності, наслідком їхньої свідомості.

Завдання феноменологічної соціології полягає в тому, щоб пояснити, яким способом люди сприймають світ, упорядковують знання про нього та використовують у рутинному існуванні.

Не варто забувати про певний філософський напрям, як Етнометодологія.

Етнометодологія досліджує те, яким чином повсякденне життя є упорядкованим і суспільстві.

Етнометодологи досліджують, яким чином індивіди на основі знання та набутого життєвого досвіду використовують шляхи взаємодії один з одним незадумуючись про це. Предметом етнометодології є методи організації повсякденної діяльності, які є притаманними певній групі людей.

Традиційна соціологія, на думку етнометодологів, спотворює соціальні реалії, соціальний світ, оскільки вивчаючи цінності та норми, що є наслідком соціальних дій, не досліджує, якими методами використовуються ці норми та цінності самими індивідами.

Етнометодологію, концентрує уваги на міжособистісних взаємодіях, повсякденному житті, гуманістичній спрямованості.

Отже, цілком зрозуміло одне: поза суспільством людина існувати не може, адже її суть розкривається в соціумі, у зв'язках із собі подібними, в діяльності і спілкуванні.

Література

1. Філософія. Кредитно-модульний курс: Навч. посіб. / За ред. Р. О. Додонова, Л. І. Мозгового. – К. : Центр учбової літератури, 2009.

2. Соціальна реальність [Електронний ресурс] – Режим доступу : https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%A1%D0%BE%D1%86%D1%96%D0%B0%D0%BB%D1%8C%D0%BD%D0%B0_%D1%80%D0%B5%D0%B0%D0%BB%D1%8C%D0%BD%D1%96%D1%81%D1%82%D1%8C

УДК 930.008

БІЛЕЙ Є.В., ОЛІЙНИК В.В.
Мукачівський державний університет

ФЕНОМЕН УКРАЇНСЬКОГО БАРОКО

Період другої половини 17-18 століття називають епохою староукраїнської культури, тобто тієї, що передувала новій, створеній за останні три століття. Мистецтво тієї доби розвивається в стилі бароко, котрий проникає в усі культурні сфери і набуває свого розквіту у 18 столітті як відоме всьому світові «українське бароко».

Українське бароко утверджувало образи, які характеризували колективні, суспільні, національні риси народу в цілому. До естетичних особливостей українського бароко відносять багатобарвність, контрастність, мальовничість, посилену декоративність, динамізм і головне – небачену вигадливість форм.

Бароко стало першим універсальним напрямом новоєвропейської культури. Масове поширення культурних новацій свідчило про належність до

МУКАЧІВСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

89600, м. Мукачево, вул. Ужгородська, 26

тел./факс +380-3131-21109

Веб-сайт університету: www.msu.edu.ua

E-mail: info@msu.edu.ua, pr@mail.msu.edu.ua

Веб-сайт Інституційного репозитарію Наукової бібліотеки МДУ: <http://dspace.msu.edu.ua:8080>

Веб-сайт Наукової бібліотеки МДУ: <http://msu.edu.ua/library/>